

[Glistrup]

til én eneste konklusion, nemlig at vi må i gang med her i 1980erne og muligvis også i 1990erne, hvis 1980erne ikke slår til, at få skatten nedbragt, og derfor skal jeg tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget udtaler, at indkomstkatten er alt for høj. Den bør derfor nedsættes betydeligt, blandt andet ved væsentlige forhøjelser af den skattefrie bundgrænse.

Tinget går derefter over til næste punkt på dagsordenen.«

Fjerde næstformand (Melchior):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Hjortnæs (S):

Det er vel fortsat hovedreglen, at forespørgsler til regeringen er rimelige og velbegrundede. Men den forespørgsel, som fremskridtspartiet her har rettet til skatte- og afgiftsministeren, er ikke rimelig, og efter at jeg nu har haft lejlighed til at høre både begrundelsen og hr. Glistrups indlæg, kan jeg også sige, at den heller ikke er velbegrundet.

Jeg er i hvert fald ikke i stand til at give en mere relevant kommentar til forespørgslen end den, der ligger i ministerens svar, og jeg kan derfor henholde mig hertil.

Ove Jensen (FP):

Indkomstskattesystemet har på afgørende måde spillet fallit og vist sig at være komplet ubrugeligt i et moderne samfund. Det kendetegnes ved, at efterhånden som indkomstskatten er blevet skærpet, er problemerne for både samfundet og den enkelte skatteyder blevet væsentligt forværret.

Det er en kendsgerning, at når det er gået så galt med arbejdsløshed og valutagæld, som tilfældet er, så er årsagen det voldsomme indkomstkattetryk, der har presset det danske omkostningsniveau så højt op, at vi vel i gennemsnit har omkostninger, der ligger 20 pct. højere end i de lande, vi samhandler med. Det medfører naturligvis, at de dansk producerede varer bliver alt for dyre at fremstille, og det er indlysende, at det også skaber vanskeligheder med at afsætte de for dyrt

producerede danske varer i konkurrence med varer, der er produceret i lande med et lavere omkostningsniveau.

Når virksomhederne ikke kan afsætte det, de producerer, ja, så er de tvunget til enten at nedsætte eller helt standse produktionen, og så har vi en ny flok arbejdsløse, samtidig med at valutaindtjeningen bliver så ringe, at der på årsbasis mangler ca. 10 mia kr. i, at regnskabet passer.

Omkostninger er jo mange ting. Skatter, lønninger, renter, husleje osv. Men den største enkelte omkostningsfaktor, vi har, er ganske givet indkomstkatten. Derfor vil enhver, der har sin sunde dømmekraft i behold, naturligvis først og fremmest gå i krig med den. Det er da også det, vi i fremskridtspartiet har gjort ved at foreslå indkomstkatten helt afskaffet over en årrække. Men regeringen har desværre intet lært af tidligere fejtagelser. Den kører videre i den gamle skure med skatteforhøjelser og bringer os derved endnu længere ud i uføret.

Indkomstkatten vil i 1979 blive forhøjet med 10 mia kr. fra 66 til 76 mia kr. Det er egentlig fantastisk, hvis regeringen selv tror på, at den medicin, der har gjort patienten så alvorligt syg, også kan bruges til at helbrede den samme patient, blot den bliver givet i en større dosis år for år.

Ud over de samfundsskadelige virkninger, der her er nævnt, er indkomstkatten også med til at forhindre initiativ og virkelyst hos både lønmodtagere og virksomhedsindehavere. Ingen påtager sig overarbejde eller går i gang med nye produktioner uden først nøje at regne på, hvad det eventuelt bliver tilbage, når skattevæsenet har fået deres del. Og facit på regnestykket bliver som regel, at den eneste, der får noget ud af den ekstra indsats, er skattevæsenet. Og derfor er der efterhånden ingen, der vil gøre en ekstra indsats.

Der findes i titusindvis af virksomheder, hvor indehaverne enten har eller har haft planer om en udvidelse af produktionen. Men i de fleste tilfælde bliver det ikke til noget, fordi man skønner som så: går det godt, så er det kun skattevæsenet, der får noget ud af det, og går det dårligt, ja, så står vi selv med tabet og besværlighederne.

Det viser sig også, at de fleste af de problemer, som forskellige befolkningsgrupper har, næsten altid kan føres tilbage til indkomstkatten. Landmanden med den store